

Losonczi Pál fogadta a diplomáciai képviselőket vezetőit

A Budapesten akkreditált diplomáciai képviselők vezetői szerdán, az újév alkalmából jókívánságokat fejezték ki Losonczi Pálnak, az Elnöki Tanács elnökének.

Az Elnöki Tanács fogadásán részt vettek: Gáspár Sándor és Kisházi Ödön, az Elnöki Tanács helyettes elnökei, dr. Nagy Lajos, a Külügyminisztérium protokoll osztályának vezetője. A fogadás szívélyes légkörben zajlott le.

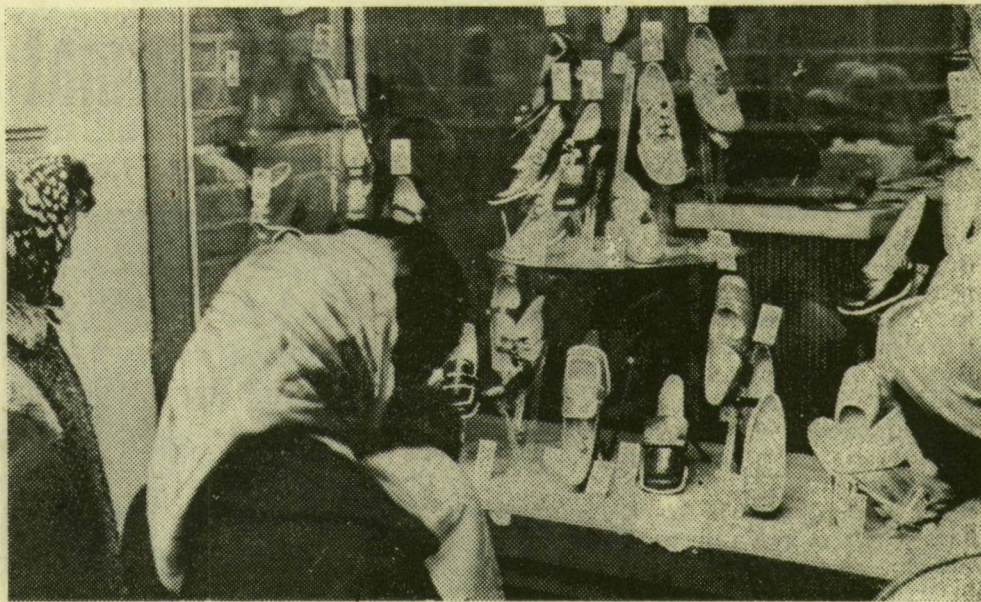
Bővült a kötelezően olcsó cikkek listája

A Belkereskedelmi Minisztérium 1969 óta megkülönböztetett figyelmet fordít a differenciált áruellátásra, ezen belül arra, hogy az üzletek mindig tartsák azokat az olcsóbb cikkeket, amelyeket a lakosság széles rétegei keresnek. A minisztérium kereskedelempolitikai irányelveiben rendszeresen felhívja vállalatának figyelmét az olcsó cikkek értékesítésének fontosságára, és állandóan figyelemmel kíséri azok forgalmának alakulását.

Az igényeknek megfelelően az idén bővítették az olcsó cikkek listáját. Míg 1971-ben körülbelül 90 úgynevezett olcsóbb cikk került

forgalomba, ebben az évben a kereskedelmi vállalatok és szövetkezetek 110 fajta olcsó terméket kötelesek állandóan tartani. Az intézkedés végrehajtásáról, az olcsóbb cikkek forgalmáról rendszeresen beszámoltatja az érintett vállalatokat a minisztérium.

Az 1972. évi olcsó cikkek listáját elsősorban olyan háztartási, vegyi és ruházati termékekkel bővítették, amelyek választéka gyors ütemben cserélődik. A listára került például a férfi és a fiú pantallók egy része, főleg a 300 forint alatti pantallók, továbbá a hagyományos mosáshoz nélkülözhetetlen vízlágyító szerek stb.

Nyereség nélkül

2. Ahhoz, hogy a nyereségtelenség valódi okait megismerhessük, a cipőgyár érdekeltségi rendszerét kell alaposabban szemügyre venni.

Páldi Imrénével, a cipőgyár főkönyvelőjével beszélgettünk, neki is sorra felteszem azokat a kérdéseket, amelyeket a munkásoknak, a funkcionáriusoknak. Nem a szembesítés érdekében — inkább azért, hogy a tényeket a közgazdasági szakszerűség tükrében is ellenőrizhessük.

OBJEKTÍV OKOK — ÉS LEZSERSÉG

— Vegyük sorra legelőször gyárunk és a központ együttműködését. Mint halom, ebben keresi a bajok magyarázatát. Nincs semmi okom, hogy akár a központ, akár a magunk partjára álljak, de néhány dolgot ki kell igazítani. Igaz, hogy a programot Budapesten állítják össze. Igen, mert előbb a vevőkkel kell tárgyalnunk, a cipőbörzén fel kell mérni az igényeket, csak azután tervezhetjük meg, mit gyártunk. A program tárgyalásra viszont felhívják a gyáregység vezetőjét. Tanúsíthatom, valóban vita van akörül, ki mit készít. A második tény: az „A” gyárban intéznek az anyagbeszerzést, viszont volt olyan javaslat, — éppen a központtól —, hogy leadják a jogot. Mi nem akartuk elfogadni — ez az igazság, hi-

szen még jobban megnehezülne a helyzetünk. A harmadik: kétségtelenül Budapesten készül a központi könyvelés, de mi is foglalkozunk számviteli részfeladatokkal. Így aztán tulajdonképpen mindent tudunk — a nyereség kivételével... S ez tényleg hiányzik, ez az adat volna hivatott mindenkor „leosztályozni” a gyárat, a munkát. Például itt van az 1971-es esztendő. A megküldött anyagokból kiderül, hogy mintegy 9 millió nyeresége van a nagy vállalatnak, — de hogy ebből mennyi a miénk, sajnos, nem tudjuk.

— A tájékozatlanság okozta a lemaradást?

— Nem hiszem. Sőt, még azt is kijelenthetem, ennél van súlyosabb, sajnos belső természetű ok.

— Szabad tudni?

— Mintha megtorpant volna a vállalat valamennyi gyára. Idézném gazdasági igazgatóinkat: visszaesett a termelés — a nagyvállalat 248 ezer párral kevesebbet készített a tervezett cipőmennyiségnél, s alaposan leromlott a minőség. Egyszóval romlott a technológiai és a munkafegyelem.

A KÖVETKEZŐ MŰNYEK

gi hibák miatt — a Minőségi Cipőgyár egységeiben megjelentek a vevők minőségi ellenőrei, akik a helyszínen százával adták vissza a cipőket. A rossz cipőket.

— Július 1. mindenképpen fontos dátum számunkra. A MERT mindent visszazabott, ami nem felelt meg az exportelőírásoknak, a szabványoknak. A szalagok előbb kénytelenek voltak kijavítani a cipőket, s csak azután kezdhettek új munkához, innen a mennyiségi visszaesés. Természete- sen a gyárban megszigorítottuk a szabályokat. Nyilván a gyengébb minőségű munkáért nem adhattunk minőségi prémiumot, tehát csökkent a fizetés, újból fölcsapott a munkaerő-vándorlási láz, több kilépőnk volt, mint belépőnk. Nehéz napokat éltünk át.

— Volt más következmény is?

— Igen, A szegediek is jól ismerik. A Minőségi Cipőgyár külön boltjában többször is árleszállítást írtunk ki. Erre azért volt szükség, hogy az úgynevezett export biztonsági tartalékainkat eladhassuk. A piac, sajnos, egyre kevésbé igényli a cipőket, a kereslet csökkent, s ezért kénytele-

nek voltunk szinte megengedhetetlenül nagy árcsökkentéssel is áruba bocsátani egyébként teljes értékű cipőinket. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a dolgozóink nyereségrészesedését ezzel odaadtuk a vevőknek. Pontosan 2 millió forintot... Búvós kör. De nekünk mindenképpen kiutat kellett és kell találni belőle.

TÚL A KRÍZISEN?

— Mondhatom — éppen a november-termelési

eredmények alapján — gyáregységünk kijutott a hullámvölgyből. A szigorítások, a becsületes munka nyomán kisebb a selejtünk — a MERT átvevője szépen veszi át a cipőinket, összehasonlíthatatlanul kevesebb a visszazabott lábbeli. Az eladatlanság készleteink sorsán is próbálunk változtatni. Budapesten, a központban, úgy tudom külföldi vevőt várnak, akinek megmutatjuk a rak-táron maradt darabokat.

— Jobb az anyagellátás?

— Talán. Mindenesetre a gyár saját beszerzőit is úgy mozgatja, hogy lehetőleg időben Szegeden legyen a szükséges bőr.

— Végére maradt az utolsó kérdés, amely talán a legfontosabb: van-e megfelelő lehetősége a gyáregységnek?

— Tudom mire céloz. Sokan mondják itt az üzemben, hogy azóta rosszabb gazdasági eredményünk, mióta összevontak bennünket és Budapesten lett a központ. Szerintem nagy hiba lenne kizárólag ebben látni az okot. Ismétlem: az elmondott okok együtt idézték elő a jelenlegi helyzetet. Am kétségtelen, gyárunknak, a kollektívának mindenképpen lehetőséget kell teremteni, hogy figyelemmel kísérje saját munkáját, különben nincs kontroll, nem tudja, hol tart. Valóban olyan módszer kellene találni a könyvelésben, hogy mi is azonnal tudjuk: nyereségre vagy veszteségre állunk...

Igen, az önállóság alapján kell szabályozni a vállalati központ és a gyáregységek viszonyát — tartja a gazdasági tétel. S ez legyen érvényes a Minőségi Cipőgyár szegedi üzemének esetében is. Ebből a szempontból még az is teljesen mindegy, hogy az üzemnek átírják-e a névtábláját gyáregységről gyárra.

Matkó István

Jelentős árkiegészítés a termelési kedv fokozásához

Tizenhatalmiller forintot osztott szét a boripar

Ténylegesen rendhagyó tanácskozássra került sor tegnap Szegeden, a Közép-magyarországi Pincegazdaság Csongrád—Szolnok vidéki üzemének rendezésében; a szokásos termelői és vállalati összecsapás helyett a boripar tisztelte meg néhány millió árkiegészítéssel partnereit.

A tanácskozássra azokat a tsz-eket, állami gazdaságokat hívták meg, amelyek 3—10 évre szóló, hosszú távú értékesítési szerződést kötöttek a pincegazdasággal szőlőjükhöz. A megállapodások szerint a hozam felét, vagy éppen 90 százalékát adják át a boriparnak és így a vállalat legstabilabb ártermelő üzletfeleinek számítanak. Éppen ezért segíti anyagilag is a pincegazdaság e termelői egységeket és járul hozzá a viszonylag magas önköltségek csökkentéséhez.

Amint Dömötör József, a Borgazdasági Vállalatok Trösztjének vezérigazgatója elmondotta, 4—5 százalékos nyereség szükséges a vállalati befizetési, fejlesztési kötelezettségek teljesítéséhez, és ha ezen felül is hoz hasznát a borgazdálkodás, azt adják át a partnereknek a

termelés bővítéséhez, a termelői kedv fokozásához.

— Az elmúlt őszi termés után adunk először ilyen jellegű árkiegészítést üzletfeleinknek, s ez országosan 18 milliót, a Csongrád—Szolnok vidéki üzem esetében 2,5 millió forintot jelent — mondta többek között a vezérigazgató. Másrészt ez az árkiegészítés hozzájárul a további hosszú távú szerződések létrejöttéhez, amelyekből eddig országosan mintegy 400 van. Azt is kifejtette a vezérigazgató, hogy a jelentős borexport mellett némi behozatalra van szükség, de ezt a gondot 20—25 ezer hold nagy hozamú szőlő telepítésével meg lehetne oldani. Ehhez a beruházáshoz a vállalat is anyagi segítséget nyújt a termelőknek. Az új telepítések mellett szükség van a kis hozamú szőlősök felújítására és a rekonstrukció során mindenütt nagyüzemileg művelhető, 50—80 mázsás terméshozamot adó fajtákra van szükség.

Török Sándor, a Közép-magyarországi Pincegazdaság helyettes igazgatója az újrendszerű árkiegészítés alapfeltételeiről szolt. El-

mondotta, hogy tavaly jobb volt az átlagosnál a termés minősége és így kedvezőbbé váltak az értékesítési lehetőségek. Ez a nagyobb vállalati hasznát hozott és ez került vissza a termelésbe, ahol a borgazdálkodás alapvető folyamata, a nyersanyag előállítása történik. Ismertetve, hogy az össztérms 90 százaléka szőlő, vagy a 10 évig érvényes szerződésekkel rendelkező üzletfelek 25 fillér árkiegészítést kaptak 1 kiló szőlő után. Ot kategóriát állapítottak meg a vizsztatérítésnél és a legalacsonyabb összeg a kilogrammonkénti 10 filléres jutattás.

Az árkiegészítésről szóló utalványokat közvetlenül a tanácskozáson megkapták a tsz-ek képviselői, s az összeg 50—200 ezer forint között váltakozott.

A tanácskozás Király Ferencnek, a MÁP Csongrád—Szolnok vidéki Üzeme igazgatójának a zárszavával ért véget.

Tóth József

aránya ugyan legutóbb némileg csökkent, de számuk mégis nagynak mondható. Súlyos testi sérts évenként 200—250 fordul elő. A színhely többnyire a szórakozóhelyek környéke, a tettesek általában férfiak, szép számmal fiatalok, gyakran viszszaeső bűnözők. Iskolai végzettségük, műveltségük rendszerint rendkívül alacsony.

Gyakran tudósítjuk olvasóinkat közlekedési balesetéről, de sem a közvélemény, sem a hatóságok, sem mi nem tudunk belemlyugodni abba, hogy a gépjárművek száma növekedésének arányában, vagy talán még azt meg is előzve, növekszik a balesetek száma. A hiba alapvetően nem a járművekben és az utakban (ezek az összes balesetek 4, illetve 0,3 százalékát okozták), hanem bennünk, emberben van. A gyorshajítás, a szabálytalan kanyarodás és a többi baleseti okot igen gyakran ittas vezetők teremtik meg. Nemcsak az ittas gépjárművezetők, hanem a kocsisok, a kerékpárosok és a gyalogosok is. Január elseje óta bűncselekménynek számít, ha a bakra vagy a nyeregbe ittasan ül valaki.

A népgazdaság ellen elkövetett bűntettek köréből figyelmet érdemel az üzérkedés, mely szám szerint nem nagy, de növekedőben van, s az előforduló esetek meglehetősen jelentősök is, akár magánüzemeké, akár gazdasági szövetkezeteké. Elég, ha utalunk rá: több helyen is botrányt kavart, hogy erőgépeket, traktorokat magáncélra adtak el, néhány túlságosan ügyes ember egész kis maszek géppálmást állított fel szocialista tulajdonból kikerült eszközökből. A társadalmi tulajdon elleni bűntettek

száma és az okozott kár mértéke is megnövekedett: néhány évvel ezelőtt 4—5 milliót tett ki egy évben, 1971-ben pedig körülbelül 20 millió forintot. A társadalmi tulajdonban okozott kárból 1971. első fél évében 12 millió forintot ítéltek meg jogerősen a bíróságok, s hogy ez milyen nagy összeg, jelzi, hogy ugyanakkor országosan 42 millió forint volt az ily módon megállapított kár. Csongrád megye tehát több mint egynegyedét vitte el!

Kimutatható, hogy elsősorban a mezőgazdasági üzemekben sok a társadalmi tulajdon ellen elkövetett bűncselekmény. Főként a nagy ügy. Ezért azután az általánosításoktól, mint mindig, most is óvakodnunk kell: a tézisek, állami gazdaságok többségében nem bannak kutyául a szocialista tulajdonnal. A bíróságok sem ítélnék elhamarkodottan, mi se tegyük!

Tréfásan jegyezte meg dr. Pozsgai István megyei főügyész a tanácsülésen mondott szóbeli kiegészítőjében, hogy a baj rendszerint a reprezentációval kezdődik. Hogy többet költenek rá, mint amennyit a törvényes lehetőségek engednek. Mégis érdemes komolyan venni, hogy akinek csak feketekávéra telik, ne vendélgelje meglátogatóit, üzletfeleit skót whiskyvel, mert abból előbb-utóbb valóban baj lesz. Nem érdemes a tézisek melléküzemágiban sem zsebből fizetni, mert a bizonylatok hiánya alkalom a tolvajnak. Hát még ha eleve bűntett előleleteket alkalmazznak számukra nem való munkakörökben, mint azt az ügyességi ellenőrzések néhány mezőgazdasági, több kisipari és fogyasztási szövetkezetnél is

megállapították. És még csak azt sem tudják rólok, hogy büntetett előleletek, mert az erkölcsi bizonyítványt nem szerezték be.

Ez a legutóbbi idézet is igazolja annak a gyakran hangoztatott megállapításnak a helyességét, hogy a bűnüldöző szervek — a rendőrség, az ügyészség, a bíróság — nem egymagukban felelősek a büntettek számának alakulásáért, a közzrendért, a közbiztonságért, a törvényességért. A felelősség megoszlik, s kinek-kinek a maga helyén, vezetői poszton, kisebb-nagyobb beosztásában kell helytállnia ebben is. Szó volt már róla, hogy a garázdák például többnyire alacsony műveltségűek. Tehát a vendéglátóipar kulturáltságától kezdve, az iskolahálózat hatékonyságán át, egészen a közművelődési szervek munkájának színvonaláig terjedhet a felelősség. Nem elvont fogalom a „társadalom felelőssége”, minden egyes büntetési esetében akár pontosan is kimutatható, hogy az elkövetőn kívül — mert természetesen elsősorban ő a bűnös — kik volnának még, legalábbis képletesen, a vádlottak padjára ültethetők.

Sok a büntett a megyében. A sok persze relatív fogalom. Ahhoz képest sok, amennyi az ország többi megyéjében, városában előfordul. Mert az országos átlagban természetesen mi is benne vagyunk, s Magyarországon sem önmagában, sem a többi országhoz, különösképpen néhány nyugati országhoz viszonyítva, szerencsére, nem nagy a büntettek száma. Nekünk azonban a relatív sok is fáj, ebbe sem nyugszunk bele.

Fehér Kálmán